

Budapest, 1906. szeptember 13. – Budapest, 1965. március 21.

Munkáscsaládban született, édesapja kőművessegéd volt. A polgári iskola négy évének az elvégzése után kőművessegédként kezdett el dolgozni. 1927-ben belépett az építőmunkások szövetségébe. 1935-ben az egyik szervezője volt az egy hónapig tartó nagy építőmunkássztrájknak. 1937-től a Magyarországi Szociáldemokrata Párt tagja, részt vett a baloldali pártellenzék tevékenységében. 1939 elején a Mémosz pesterzsébeti csoportja elnökévé választották, majd 1941-től a szakszervezet központi vezetőségi tagja. Ugyanebben az évben csatlakozott az illegális kommunista párthoz. 1942 májusában letartóztatták, és a katonai törvényszék hat hónapi börtönbüntetésre ítélte, amit a váci fegyházban töltött le. Szabadulása után rendőri felügyelet alá került, és kitiltották a főváros területéről. A nyilas hatalomátvétel után visszatért Pesterzsébetre, illegalitásban élt, és részt vett a helyi ellenállási akciókban. 1945. januártól az MKP pesterzsébeti titkáráként megkezdte a pártszervezést. Májustól a nagy-budapesti pártbizottság tagja és az erzsébeti nemzeti bizottság elnöke. Az 1945. november 4-i választásokon a nagy-budapesti választókerületben nemzetgyűlési képviselővé választották; 1947. augusztus 31. és 1953. március 18. között az MKP illetve a Magyar Függetlenségi Népfront Borsod-Gömör, Zemplén és Abaúj megyei listáról jutott be a törvényhozásba. 1945 végétől kilenc hónapon át az MKP Központi Ellenőrző Bizottságának az elnöke. 1946 nyarán, az újjáépítés, a „széncsata” nehéz és kritikus időszakában a pártvezetőség Ózdra küldte. Az Ózdi Kohászati Üzemek MKP-szervezete titkáráként tevékenyen közreműködött a termelés és az ellátási viszonyok normalizálásában. 1946. október 1-jén az MKP III. kongresszusán a központi vezetőség tagja lett. 1948 nyarán, a pártegyesítés során az MDP Borsod megyei titkárává választották. 1949 nyarán kinevezték az átalakított Közlekedési és Postaügyi Minisztérium politikai államtitkárává, majd a tisztség megszűnése után a miniszter első helyettesévé. 1949. augusztus 23-i megalakulásától 1953 nyaráig az Elnöki Tanács tagja. Az 1950-es évek közepén háttérbe szorult, elvesztette a tisztségeit: 1953-ban nem lett képviselő, így nem lehetett az Elnöki Tanács tagja, s 1954. május 30. után az MDP Központi Vezetőségébe sem jelölték. Ezekben az években elvégezte a Gazdasági és Műszaki Akadémiát. Tisztviselői mentalitására jellemző módon 1956. október utolsó napjaiban is a munkahelyén maradt. Az 1956. november 4-i szovjet katonai beavatkozás után Ózdon szervezni kezdte az MSZMP-t. Hamarosan a Borsod-Abaúj-Zemplén megyei ideiglenes intézőbizottság elnöke lett, majd 1957 nyarán – más forrás szerint január 1-jétől – a megyei pártbizottság első titkárává választották. Az 1957. június 29-én bekerült a központi bizottságba; haláláig a testület tagja maradt. 1958. november 16-án a Hazafias Népfront Borsod megyei parlamenti képviselője, s rövid időre – 1961 októbere és 1963 márciusa között – ismét az Elnöki Tanács tagja. A megyei pártbizottság élén 1960. július 8-ig állt, fokozatosan romló egészségi állapota miatt orvosai tanácsára új munkakörbe került: 1962. január 1-jétől haláláig újra miniszterhelyettes a Közlekedési és Postaügyi Minisztériumban.